tedy povinností soudu pozůstalostního, aby je provedl, což se však nestalo. Vadu tuto právem stěžovatelka vytýká, pročež stížnosti její jako odůvodněné bylo vyhověno.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti ostatních přihlášených dědiců nevyhověl z těchto důvodů:

Správné a zákonu odpovídající důvody usnesení soudu rekursního nejsou vývody rekursu vyvráceny. Vzhledem k vývodům těm dlužno dodati ještě následující:

Spisy nevykazují na první pohled, že by stěžovatelce nedostávalo se legitimace k přihlášce dědické, neboť ani přihlášky domněle bližších příbuzných, ani B. V. nejsou doloženy dokłady listinnými o tvrzeném stupni příbuzenstva se zůstavitelkou. Nelze tedy s naprostou bezpečností prohlásiti již nyní, že by přihláška jednoho z dědiců vylučovala přihlášku druhého. To by bylo lze důvodně tvrditi teprve po prozkoumání titulů práva dědického na základě listin plný důkaz tvořících. Poněvadž pak za nynějšího stavu spisů není ještě zjevno, že by dědická přihláška B. V. spočívala na nedostatečném důvodu práva dědického a jsou zde předpoklady, aby pojednáno bylo o odporujících sobě přihláškách k pozůstalosti, bylo právem usnesení prvního soudu zrušeno, jak tomu svědčí i předpis §u 2. č. 7. pat., jehož se sama stížnost dovolává.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. června 1919 č. j. R I 234/19-1.

K tomu dovoluji si přičiniti tuto stručnou poznámku: Zásadní hledisko zračící se v usnesení soudu rekursního i nejvyššího dlužno zajisté uznati správným, zvláště doplníme-li je ještě úvahou, že i dědicové podavší formálně bezvadnou dědickou přihlášku, listinami řádně doloženou a opřenou zdánlivě o účinnější titul práva dědického, mohou přes to býti z něho vyloučeni následkem různých skutečností, s nimiž zákon spojuje ztrátu dědického práva jako jsou nezpůsobilost k dědictví (§§ 540.—546. o. z.), vzdání se jeho (§ 551 o. z.) a j., jež snad teprve při vlastním projednání pozůstalosti se objeví. Jest proto přesný výklad ustanovení § 122. pat. zcela na místě a rozhodnutí soudu pozůstalostního, jemu nevyhovující, bylo proto ukvapeno. R. z. s. Dr. J. Říha.

Co jest předmětem jednání o odporu proti prozatímnímu opatření.

A (sprostředkovatel prodejů nemovitostí) předloživ soudu listinu, v níž mu majitel nemovitosti B nabídl tuto na prodej po 3 K jeden čtvereční sáh se závazností do konce roku 1918 tvrdil v žádosti, že nabídku B-ovu dopisem ze dne 14. prosince 1918 přijal a tím nemovitost jeho ukoupil. Poněvadž pak B, jak dosvědčeno dopisem jeho, prodává přes to nemovitost onu C-ovi, povolil soud okresní A-ovi prozatímní opatření proti B-ovi zápovědí nemovitost zmíněnou zciziti nebo zatížiti.

Proti opatření podal B odpor, v němž uvedl a nabídl se osvědčiti dopisy i svědky, že A dal si produkovanou jím listinnou nabídku na prodej se závazností do konce 1918 podepsati jen jako průkazní listinu, že smí prodej sprostředkovati, ve skutečnosti také, že bylo smluveno mezi stranami pouhé sprostředkování prodeje, za které přislíbeno A-bovi 10% provise, při čemž však A výslovně prohlásil, že smlouva ta nebude B-ovi nikterak na překážku prodati volně nemovitost, kdyby lepšího kupce sám nalezl.

První soud zjistil na základě B-em předložených listin (dopisů) a výslechem svědků, že smlouva byla uzavřena tak, jak tvrdil B a zrušil A-ovi povolené prozatímní opatření.

Rekursní soud, jsa toho mínění, že první soud neprávem jednal o nároku A-ově, změnil usnesení stolice prvé a povolené prozatímní opatření v platnosti ponechal.

Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 24. června 1919 č. R I 236/19 obnovil usnesení stolice prvé. Důvody: Navrhovatel, aby vymohl žádanou zápověď zcizení a zatížení nemovitosti odpůrci patřící, tvrdil, poněvadž takové opatření pro peněžité pohledávky dle § 379. ex. ř. jest nepřípustné, že mu přísluší nárok na nemovitost samu a to z toho důvodu, že mu ji odpůrce v listině ze dne 23. února 1918 za cenu po 3 kor. jeden čtvereční sáh ke koupi nabídl se závazností nabídky té do konce roku 1918 a on že nabídku dopisem ze 14. prosince 1918 přijal, čímž nemovitost koupil.

Tvrdil tudíž navrhovatel, že uzavřel o nemovitosti kupní smlouvu určitého obsahu, z které vyvozoval nárok na dodržení její, jenž jest prý ohrožen, poněvadž tento nemovitost jiné osobě prodává.

Vedle § 389. ex. ř. přísluší navrhovateli prozatímního opatření, aby osvědčil tvrzený nárok a nebezpečí jemu hrozící. To jsou podmínky přípustnosti opatření.

Určuje-li tedy § 398. ex. ř., že byl-li podán odpůrcem navrhovatelovým odpor proti povolenému opatření, má býti po ústním jednání o něm rozhodnuto, zdali jest povolené opatření přípustné a přiměřené pak právem vzal první soudce při jednání v úvahu i navrhovatelův tvrzený nárok, je-li osvědčen čili nic, ba i otázku jeho existence, neboť osvědčí-li odpůrce, že nárok po právu vůbec nepozůstává, pak není tu osvědčení jeho, jež zákon od navrhovatele požaduje, vůbec dáno a je proto povolené opatření nepřípustné.

Mylně domnívá se rekursní soud, že odporem lze vznésti jen námitky formální a že také jen tyto mohou býti předmětem jednání o něm.

Kdyby tomu bylo tak, pak nebyl by zákon vedle opravného prostředku rekursu připustil i odpor proti povolenému opatření.

Tento obranný prostředek má právě za účel předvésti soudu, jenž opatření povolil, nový materiál skutkový, což rekursem státi se nemůže.

Na základě tohoto nového materiálu a výsledků průvodů, hodících se k osvědčení, totiž takových, které ihned při jednání mohou se použíti, má soud rozhodnouti o přípustnosti povoleného prozatímního opatření, tedy také o tom, je-li tvrzený nárok navrhovatelův vůbec a jak dalece osvědčen.

Popírá-li odpůrce navrhovatelův ve svém odporu nárok vůbec, popírá tím zajisté přípustnost opatření, neboť osvědčí-li při jednání, že nárok tvrzený po právu nepozůstává vůbec, pak padá osvědčení navrhovatelovo o jeho existenci, které jest přece nutnou podmínkou k povolení opatření.

Tím není ještě praejudikováno sporu hlavnímu, neboť rozhodnutím o odporu nerozhoduje se o nároku tvrzeném s konečnou platností, nýbrž jen na základě průvodů, k osvědčení se hodících, tak dalece, je-li osvědčena bezpodstatnost nároku, jak ji namítá odpůrce, či je-li osvědčena jeho existence, jak ji tvrdí navrhovatel opatření.

První soudce šel ovšem dále, než bylo potřebí. Avšak poněvadž z výsledků průvodů odpůrcem navrhovatele opatření produkovaných, zvláště i z listin (dopisů) za pravé uznaných jde na jevo, že žadatel měl prodej pozemků jen sprostředkovati, není jeho nárok na nemovitost samu, jak jej tvrdil, osvědčen vůbec, neboť veškerá průvodní moc listiny, kterouž ho osvědčiti chtěl, mizí, srovná-li se tato s jeho dopisy zaslanými D-ovi, který za majitele pozemků C-a jednal, a s listinou, jíž dal si přislíbiti sprostředkovatelskou provisi.

Jest tedy v odporu se spisy rozhodnutí soudu rekursního, praví-li, že nárok navrhovatelův jest prokázán. Naopak, ze zjištění první stolice jde, že odpůrce dostatečně osvědčil, že navrhovatelem tvrzený nárok neexistuje a proto zcela důvodně první soudce povolené opatření zrušil.

Nebylo lze proto zachovati opatření ani alespoň proti dání jistoty, neboť tato nemůže nahraditi osvědčení vůbec, nýbrž toliko nedostatečné osvědčení. Není-li tu osvědčení žádného, jako zde dle zjištění soudu prvního, sluší opatření žádané vůbec zamítnouti, anebo, bylo-li povoleno, zrušiti.

Slušelo proto dovolacímu rekursu vyhověti, usnesení rekursního soudu změniti a obnoviti usnesení stolice první opatření zrušující a přiřkující náklady jeho odpůrci.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu.

a) Ve věcech správních. **Dávka z přírůstku hodnoty. (Čechy.)** Nákladem k trvalému zvýšení hodnoty dle § 9. jest pouze náklad, kterým podstata nebo jakost nemovitosti se tak zlepšila, že zvýší se hodnota hospodářská statku. Takovým nákladem nejsou výlohy spojené s opatřením stavebního úvěru, rovněž ne ušlé úroky z kapitálu, vynaloženého na stavbu. Stavitel jako zcizitel nemůže připočítávati si k hodnotě nabývací hodnotu vlastní práce, ovšem ale výlohy na zhotovení plánu, náklad na vlastní návrhy plánu, na vedení a řízení stavby (kancelářskou režii), taxy a kolky. (Nález ze dne 1. února 1919 čís. 694 sb. rozh. č. 24.)

Honební právo. (Čechy.) Souvislost honitby nesprostředkuje se podélným směrem veřejných cest. § 2. odst. III. hon. zák. předpokládá, že pozemky leží po obou stranách cesty, takže by tvořily celek, kdyby cesty nebylo a že lze dostati se z jednoho na druhý překročením komunikace aspoň na příč. Pozemky zapsané v seznamu veřejného statku jako »náves« rovnají se cestám. Enklavy přikázati dlužno od nejbližšího honebního roku (1. února) i když honitba na ní jest propachtována ještě na dobu další. Pozemky zapsané v seznamu veřejného statku jako náves nejsou součástí společenstevních pozemků honebních. (Nález ze dne 7. února 1919 č. 795 sb. rozh. čís. 32.)